

3. Nemzetté egyesülés.
4. Kalandozások.
5. Bessenyő-bolgár tád.

VI. Magyarország. A bessenyő-bolgár támadás után merre vették útjukat? Ismerték már hazánkat? Honnét? Hány irányból jöttek? Hanem a nyíl megint vékonyodott? Miért?

A támadás is megapasztotta őket, továbbá egy részük nem jött be mai hazánkba, hanem letelepedtek Moldvában, illetőleg Bukovinában.

Összefoglalás. 1. Hasonlítsd össze a mondát a valósággal!

2. Melyik népcsaládból származunk? Mivel bizonyítjuk?

3. Hogyan nevezzük az Uráliaknak azt a törzsét, melyet anyánknak tekintünk?

4. Hogyan nevezzük Altájiaknak azt a törzsét, melyet apánknak tekintünk?

5. Vándorlásainknak melyek a fő állomásai?

6. Mi történt Lebédiában?

7. Mi történt Etelközben?

8. Hol és miért fogyatkoztunk meg?

9. Hol és kikkel gyarapodtunk?

Magyarázó rajz: A magyarok útja az őshazából Magyarországra.

Keszthely.

Dr. Horváth József
közs. tanító.

Nagy magyarok az édesanyjukról.

„...S anyánkat, azt az édes jó anyát,
Óh, Pistikám, szeresd, tiszteld, imádd!
Mi ő nekünk, azt el nem mondhatom,
Mert nincsen rá szó, nincsen fogalom,
De megmutatná a nagy veszteség,
Ha elszólná tőlünk őt az ég“.

Petőfi Sándor.

„...A lélek ő, mely mindent áthat s mindennek életet ad. Az élet legnehezebb viszonyait együtt hordja urával. Ő nem vet meg semmit, még a legkisebb házi dolgot sem, mint gondoskodásra érdemtelen, nincs semmi olyan nagy, mitől visszajedjen, semmi oly csekély, amit elunna, mert mindennek egy nagy célja van: a szeretet. Mintha holdnak alkotta volna a Teremtő a komoly férfi mellé, hogy vonzalmát követve csak körülötte mozogjon s ha rejtve is, még egész nap sugárzik, feltűnjék, mihelyt éj lett felette s világra szüksége van.

Ilyen asszony volt az édesanyám“.

Br. Eötvös József.

„Anyám a legszentebb nők egyike volt, kik valaha éltek, testi, lelki jelességek gazdag egyesülése. Feddhetetlen és gyémánttisztaságú erkölcsiisége mindenkit mély tiszteletre kötelezett. Gyermekai, a háznép, cselédség és jobbágyság szinte imádták. Egész lénye, egész élete, önfeláldozó, éjjel-nappal családján függött szeme: munkássága éppen olyan ernyedetlen volt, mint szeretete. A gyermekszobában, vagy a konyhában éppen olyan maradt, mint a társalgóteremben. Mikor Ferdinánd herceg vezette karján az ebédlőasztalhoz, ugyanaz maradt, ami akkor volt, mikor nekünk, gyermekeinek mesélt, vagy cselédekkel font, gyertyát öntött, vaját köpült, gyümölcsöt aszalt és ruhákat foltozott. Leírhatatlanul meghatóan édes volt, mikor imádkozni tanította, kis gyermekeit, türelmes, mikor kötni varrni tanította leányait, kedélyes, ha valamit mesélt nekik“.

Perczel Mór tábornok.

„Mit szólnak édesanyámról? Ő a szó szoros értelmében szent nő volt. Soha egy közönséges gondolat nem homályosította el lelkének tiszta tükrét, soha mással nem volt elfoglalva, mint ura és gyermekei iránti kötelességeivel és minél több jótétemény elárasztásával egész környezetére. Szóval olyan családi légkörben nőttem fel, ahol a tiszta erkölcs, az erkölesileg jó, magától értetődő, természetes dolog volt és olyan érvényesült, a rossz meg valami távol eső, inkább csak elméletben létező, néhány szerencsétlen embert érintő jelenségként szerepelt, ami minket nem is érintett. De ne gondolja senki, hogy ebben a környezetben valami ridegség, vagy örömtelenség uralkodott, korántsem. Szüleink, bár nevelésünkben a kellő szigorú érvényesíteni tudták, elvül vallották, hogy a gyermekornak boldognak kell lennie, olyannak, amelynek emléke a későbbi, komoly éveket napsugarával aranyozza meg és ezért mindent elkövettek, hogy annak ártatlan örömeiben részünk legyen. Ha magam elé idézem első éveim emlékezetét, úgy találom, hogy alig tudom még egy példáját a családi nevelésnek, amely oly szerencsés egyensúlyban tudta tartani a tekintélyt a szeretettel, a komolyságot a vidámsággal“.

Gróf Apponyi Albert.